Lietas arhīva Nr. CA-1466-22/23
ECLI:LV:RAT:2022:1102.C30694021.8.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2022.gada 21.novembrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnesis referents Mārtiņš Sviķis,
tiesneses Skaidrīte Buivide un Inese Grauda,

rakstveida procesā izskatīja civillietu SIA „Flexidea" prasībā pret SIA „Sonora Ekspedīcija" par parāda piedziņu sakarā ar SIA „Sonora Ekspedīcija" apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2022.gada 22.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] SIA „Flexidea" (turpmāk arī – prasītāja) 2021.gada 22.septembrī cēla tiesā prasību pret SIA „Sonora Ekspedīcija" (turpmāk arī – atbildētāja) par parāda piedziņu, kurā, pamatojoties uz Civillikuma 1., 1587., 1590., 1798., 1801., 1804., 1805., 1812., 1816., 1817.pantu, lūdz tiesai piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai parādu 2`964,50 EUR.

Prasības pieteikums satur šādus argumentus.

[1.1] Atbildētājai saskaņā ar 2019.gada 14.oktobra rēķinu Nr.100 bija saistības par kopējo summu 2`964,50 EUR pret SIA „MAGNETO", kuras bija jānokārto līdz 2019.gada 13.novembrim.

[1.2] 2019.gada 17.oktobrī SIA „MAGNETO" ir parakstījusi līgumu ar prasītāju, saskaņā ar kuru SIA „MAGNETO" ir tiesības lietot portālu www.flexidea.eu un slēgt rēķinu finansēšanas līgumus ar prasītāju.

2019.gada 17.oktobrī prasītāja ar SIA „MAGNETO" noslēdza rēķinu finansēšanas līgumu, saskaņā ar kuru prasītāja pārskaita SIA „MAGNETO" rēķina avansu apmaiņā pret prasījumu, kas izriet no rēķiniem, savukārt SIA „MAGNETO" nodod attiecīgo prasījumu prasītājai. Tādējādi 2019.gada 17.oktobrī SIA „MAGNETO" ir cedējusi prasījuma tiesības, kas izriet no rēķina Nr.100 par labu prasītājai.

2019.gada 17.oktobrī atbildētājai tika paziņots par šo prasījumu cesiju un atbildētājas galvenā grāmatvede apstiprināja gan attiecīgā paziņojuma saņemšanu, gan ka rēķinā norādītās preces ir piegādātas, pakalpojumi ir sniegti un darbi ir pabeigti, atbildētājai nav pretenziju par preču, darbu un pakalpojumu daudzumu, kvalitāti, nokomplektētību, piegādi, garantijas saistībām un ka atbildētāja neplāno veikt ieskaitu. Atbildētāja arī saglabājusi attiecīgo paziņojumu savā datu bāzē, ko nofiksēja prasītājas uzskaites sistēma.

[1.3] 2019.gada 22.novembrī prasītāja saņēma atbildētājas elektroniskā pasta vēstuli, kurā atbildētāja informēja, ka, pamatojoties uz 2019.gada 20.novembrī saņemto Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī – VID) 2019.gada 20.novembra rīkojumu par naudas līdzekļu apķīlāšanu un pārskaitīšanu, atbildētāja pārskaitījusi valsts budžetā 2`964,50 EUR.

2021.gada 15.septembrī prasītāja ir nosūtījusi atbildētājai pirmstiesas brīdinājumu, informējot atbildētāju, ka saskaņā ar Civillikuma 1804.pantu pēc prasītājas paziņojuma par prasījuma tiesību cesiju saņemšanas atbildētājas vietā pat arī VID rīkojuma izpildei nevar būt uzskatīta par atbildētājas saistību izpildījumu pret prasītāju, jo izpildījumam ir tiesīgs spēks tikai tad, ja tas dots kreditoram, tas ir, prasītājai un, ja izpildījumu devis tādai personai, kurai nav bijis tiesību to saņemt, nav ar to atsvabināts no savas saistības pret kreditoru, tas ir, pret prasītāju.

2021.gada 17.spetembrī prasītāja ir saņēmusi atbildētājas atbildi, kurā atbildētāja neatzīst prasītājas prasījumu, pamatojot to, ka ir šaubas, ka SIA „MAGNETO" ir cedējusi savas prasījuma tiesības pret atbildētāju par labu prasītājai, kā arī atbildētāja nav saņēmusi cesijas līguma kopiju un attiecīgo paziņojumu, t.i., pēc atbildētājas uzskata tā nebija pienācīgā kārtā informēta par prasījuma tiesību cesiju.

Prasītāja uzskata, ka cesijas līguma pusēm nav pienākuma iesniegt cesijas līguma kopiju parādniecei; cesijas līgums ir spēkā arī bez parādnieces pielaišanas, kā arī, ka pēc paziņojuma saņemšanas parādniece izpildījumu, lai tas būtu spēkā, drīkst veikt tikai attiecībā uz jauno kreditoru; atbildētāja ir saņēmusi prasītājas paziņojumu, apstiprinājusi to saņemšanu un vēl jo vairāk arī saglabājusi attiecīgo paziņojumu savā datu bāzē; atbildētāja ir informējusi prasītāju par maksājumu veikšanu par labu valsts budžetam, ko nedarītu, ja neuzskatītu, ka atbildētāja nav informēta par prasījuma cesiju par labu prasītājai.

[2] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2022.gada 22.marta spriedumu pilnībā apmierināta prasītājas prasība pret atbildētāju par parāda piedziņu, piedzenot no atbildētājas prasītājas labā pamatparādu 2`964,50 EUR un tiesāšanās izdevumus 358,55 EUR.

Spriedums satur šādus motīvus.

[2.1] Lietā nav strīda, ka atbildētājai bija saistības par kopējo summu 2`964,50 EUR pret SIA „MAGNETO" saskaņā ar 2019.gada 14.oktobra rēķinu Nr.100, kurā samaksas termiņš bija noteikts līdz 2019.gada 13.novembrim. Tāpat nav strīda, ka ar 2019.gada 14.oktobra rēķinu apstiprinās, ka atbildētājas un SIA „MAGNETO" starpā atbilstoši Civillikuma 1401., 1402., 1533.pantam ir nodibināta saistība, kas rada Civillikuma 1587.panta sekas.

Lietā ir strīds par cesijas paziņošanu atbildētājai un atbildētājas pienākumu samaksāt parādu 2`964,50 EUR prasītājai.

[2.2] Tiesa konstatē, ka 2019.gada 17.oktobrī SIA „MAGNETO" ir elektroniski parakstījusi rēķinu finansēšanas līgumu, no kura secināms, ka SIA „MAGNETO" ir nodevusi prasītājai saistības, kas izriet no 2019.gada 14.oktobra rēķina Nr.100, kas izrakstīts atbildētājai. No rēķina finansēšanas līguma secināms, ka SIA „MAGNETO", parakstot līgumu, ir piekritusi Vispārējiem darījuma noteikumiem.

No Vispārējo darījumu noteikuma 2.punkta secināms, ka rēķinu finansēšanas līgums ir darījums, saskaņā ar kuru klients no attiecīgā rēķina izrietošo konkrēto prasījumu nodod prasītājai, klienti tiek apkalpoti e-pakalpojumu vidē tīmekļvietnē www.flexidea.eu, kurā prasītāja apkalpo klientu un klientam ir iespēja finansēt rēķinus, par komisijas naudu nododot prasītājai prasījumus pret trešajām personām pirms apmaksas termiņa beigām.

No prasītājas 2019.gada 17.oktobra paziņojuma par cesiju secināms, ka prasītāja ir parakstījusi rēķinu finansēšanas līgumu, tādējādi

prasījuma tiesības ir cedētas. Atbilstoši Civillikuma 1801.pantam parādnieka piekrišana cesijai nav nepieciešama.

Tiesa, atsaucoties uz Civillikuma 1804.pantu, noraida atbildētājas iebildumus, ka cesionāram un cedentam ir jāiesniedz parādnieka parakstīts cesijas paziņojums.

[2.3] Atbildēja ir iebildusi, ka par cesiju nav paziņots pienācīgā kārtā, jo nav dota piekrišana saziņai ar elektroniskā pasta starpniecību.

Tiesa norāda, ka Civillikuma 1804.pantā nav noteikts veids, kas uzskatāms par paziņojumu pienācīgā kārtā.

Tiesa konstatē, ka no rēķinu finansēšanas līguma 4.1.3.1 apakšpunkta izriet, ka SIA „MAGNETO", noslēdzot rēķinu finansēšanas līgumu, bija jāpievieno portāla rēķins un jānorāda detalizēta informācija par rēķinu un debitoru, t.sk. par debitora kontaktpersonām un kontaktinformāciju.

Lietā noskaidrots, ka SIA „MAGNETO" ir sniegusi prasītājai atbildētājas kontaktinformāciju. No lietā esošās elektroniskā pasta sarakstes konstatējams, ka prasītāja nosūtījusi elektronisko vēstuli, kurā paziņoja par cesiju un par cesionāra rekvizītiem, atbildētājas darbiniekiem, kurš šo vēstuli ir pārsūtījis atbildētājas galvenajai grāmatvedei. Atbildētājas grāmatvede sazinājās ar prasītāju, norādot, ka nav saņemts paziņojums par SIA „MAGNETO" rēķinu, kuru prasītāja 2019.gada 17.oktobrī nosūtīja, bet atbildētājas galvenā grāmatvede apstiprināja tā saņemšanu.

Izvērtējot atbildētājas iebildumus par cesiju, tiesa ņem vērā, ka pēc cesijas paziņojuma nosūtīšanas 2019.gada 17.oktobrī līdz 2019.gada 20.novembrim no atbildētājas puses netika apšaubīts paziņojums par cesiju, pieprasot no iepriekšējā kreditora vai prasītājas papildus informāciju par cesiju, vai norādīts, ka atbildētāja šādu cesijas paziņojumu uzskata par nesaistošu, jo nav paziņots pienācīgā kārtā.

Tādējādi nav konstatējams, ka saskaņā ar Civillikuma 1808.pantu atbildētāja būtu cēlusi pret prasītāju iebildumus par cesiju līdz tā pārskaitīja naudas līdzekļus VID. Tiesa uzskata, ka prasītāja 2019.gada 17.oktobrī bija pienācīgi paziņojusi par cesiju atbildētājai, norādot rekvizītus, kur veicama samaksa.

[2.4] Lietā nav strīda, ka VID 2019.gada 20.novembrī izdevis rīkojumu par naudas līdzekļu apķīlāšanu un pārskaitīšanu, kurš adresēts atbildētājai.

No minētā rīkojuma secināms, ka VID veic SIA „MAGNETO" lietā pieņemtā lēmuma par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu piespiedu izpildi 29`834,01 EUR apmērā. VID rīkojumā norāda, ka tiek apķīlāti pie prasītājas esošie naudas līdzekļi, kas pienākas SIA „MAGNETO", kā arī uzdots prasītājai ieskaitīt valsts budžeta kontā maksājumus, kas pienākas SIA „MAGNETO".

No 2019.gada 20.novembra maksājuma uzdevumiem secināms, ka atbildētāja ir pārskaitījusi valsts budžetā 2`964,50 EUR, kas bija samaksa par 2019.gada 14.oktobra rēķinu Nr.100.

Tiesa neapšauba VID lēmuma izpildes obligātumu, tomēr uzskata, ka tā kā prasītāja jau 2019.gada 17.oktobrī bija paziņojusi atbildētājai par cesiju, tad atbilstoši Civillikuma 1804.pantam SIA „MAGNETO" vairs nebija atbildētājas kreditors. Līdz ar to atbildētājai nebija parādsaistības pret SIA „MAGNETO", bet gan pret prasītāju, jo atbilstoši Civillikuma 1805.pantam cesionārs no cesijas brīža darbojas ar kreditora tiesībām, tādējādi atbildētājai bija jānorēķinās ar prasītāju kā ar cesionāru.

Ņemot vērā lietā noskaidroto un atsaucoties uz Civillikuma 1811., 1812., 1816.pantu, lietā nav gūti pierādījumi, ka atbildētāja ir veikusi samaksu prasītājai kā kreditoram, līdz ar to prasība ir apmierināma.

[3] Par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2022.gada 22.marta spriedumu atbildētāja iesniedza apelācijas sūdzību, pārsūdzot to pilnā apjomā.

Apelācijas sūdzība satur šādus argumentus.

[3.1] Atbildētāja nevar piekrist pirmās instances tiesas spriedumā dotajam Civillikuma 1804.panta iztulkojumam un attiecīgi faktisko apstākļu kļūdainās iztulkošanās rezultātā turpmāk izdarītajiem kļūdainajiem pieņēmumiem, ka prasītāja par cesiju bija paziņosi pienācīgā kārtā atbildētājai.

Likumdevējs kā minimālas prasības jaunajam kreditoram attiecībā uz paziņošanas pienākumu ir uzlicis pienākumu parādniekam vismaz pienācīgā kārtā par cesiju paziņot.

Ņemot vērā, ka atbildētāja ir juridiska persona un tiesiskās attiecībās sasniedzama tās juridiskajā adresē, būtu jāievieno paziņojums, ka uz šo adresi ir nosūtīts paziņojums par notikušo cesiju. Šāds pierādījums lietā nav iesniegts. Tādējādi ne tiesai, ne prasītājai nav tiesisks pamats apgalvot, ka prasītāja būtu pienācīgā kārtā par cesiju paziņojusi atbildētājai.

Atbildētājas ieskatā pienācīgā kārtā par cesiju paziņo, ja cedents un cesionārs iesniedz parādniekam gan cedenta, gan cesionāra parakstītu cesijas paziņojumu. Šāda rīcība izslēdz jebkādas šaubas par to, ka ir noticis cesijas darījums un parādniekam savas parāda saistības turpmāk ir jāpilda attiecībā pret jauno kreditoru.

[3.2] Pirmās instances tiesa nav paskaidrojusi, kādēļ atbildētājai bijis pienākums atsaukties uz katru trešās personas atsūtīto elektroniskā pasta sūtījumu, atraujot darbiniekus no savu tiešo darba pienākumu pildīšanas, tērējot savu darbinieku laiku un atbildētājas finanšu resursus, atbildot uz šādu trešo personu, ar kurām atbildētājai nav līgumiskās attiecības, elektroniskā pasta sūtījumiem, iesaistoties sarakstēs ar šādām trešajām personām. Tāpat ir pamats vairāk ticēt pieņēmumam, ka šāda elektroniskā pasta vēstule, kuru prasītāja mēģina uzdot par pienācīgā kārtā izdarītu paziņojumu par cesiju, varēja tikt uzskatīta par krāpniecisku vēstuli.

Tā kā cesionāram nav vispārēja pienākuma vienlaikus ar paziņojuma izdarīšanu uzrādīt pašu cesijas aktu, arī parādniekam nav vispārēja pienākuma pilnībā noticēt jebkādam paziņojumam par cesiju. Kamēr cesionārs nav pietiekami pārliecinoši pierādījis to, ka attiecīgais prasījums cesijas ceļā ir pārgājis viņam, un novērsis parādnieka pamatotas šaubas par šo faktu, parādnieks nav uzskatāms par nokavējušu, kaut arī jau būtu iestājies saistību izpildes termiņš. Gadījumā, kad paziņojumu par cesiju ir izdarījis cesionārs, parādnieks var prasīt, lai cesionārs saprātīgā laikā sniedz atbilstošus (uzticamus) pierādījumus tam, ka cesija ir notikusi, turklāt līdz šādu pierādījumu sniegšanai parādnieks var aizturēt saistības izpildījumu (*Eiropas līgumu tiesību principu 11:303.pants*).

[3.3] Pirmās instances tiesa ir radījusi situāciju, kurā atbildētājai tiek pieprasīts samaksāt jau iepriekš samaksāto naudas summu 2`964,50 EUR divkāršā apmērā. Pirmās instances tiesas spriedums, ja stātos likumīgā spēkā radītu atbildētājai neapstrīdamus zaudējumus 2`964,50 EUR apmērā, kas būtu Civillikuma 1807.panta pārkāpums, proti, tiek pasliktināts parādnieka (atbildētājas) stāvoklis.

[4] 2022.gada 20.aprīlī Rīgas apgabaltiesā prasītāja iesniedza paskaidrojumus par atbildētājas iesniegto apelācijas sūdzību, kurā norādīts, ka pirmās instances tiesa ir pareizi interpretējusi normas, kas regulē saistību izpildījumu, līdz ar to iesniegtā apelācijas sūdzība ir nepamatota.

Paskaidrojumi satur šādus argumentus.

[4.1] Nepamatota ir atbildētājas argumentācija, kurā viņa apstrīd paziņošanas par cesiju pienācīgā kārtā faktu.

Lietas materiālos ir pierādījumi, ka prasītāja bija vairakkārt sūtījusi elektroniskus paziņojumus atbildētājai un atbildētāja ir apstiprinājusi attiecīgo paziņojumu saņemšanu un pēc tam veikusi attiecīgus maksājumus par labu prasītājai. Atbildētāja pirms strīda gadījuma un arī pēc tā atzina prasītājas paziņojumus par prasījuma cesiju kā „paziņojumus pienācīgā kārtā" un tikai šajā vienīgā gadījumā, kad atbildētāja ir veikusi saistību izpildi – maksājumu veikšanu VID – sākotnējam kreditoram, atbildētāja apstrīd tā spēku.

Prasītāja uzskata, ka lietas materiālos ir pietiekoši daudz pierādījumu, ka atbildētājai bija zināms par prasījuma tiesību nodošanu prasītājai un atbildētāja nav cēlusi iebildumus un nav apšaubījusi saņemto paziņojumu par prasījuma tiesību cesiju.

[4.2] Atbildētājas arguments, ka parāda samaksa par labu prasītājai būtu Civillikuma 1807.panta pārkāpums nav saistošs, jo prasītāja

iegūtās tiesības ar cesiju nepasliktina atbildētājas stāvokli. Prasītāja nav prasījusi lielāku summu vai kaut ko papildus no atbildētājas nekā sākotnējais prasījums. Prasītājas prasība neskar atbildētājas tiesības prasīt no VID nepareizi / kļūdaini pārskaitīto naudas summu.

Motīvu daļa

[5] Izvērtējot prasības pieteikumu un pušu sniegtos paskaidrojumus, kā arī pārbaudot lietā iegūtos pierādījumus, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota, līdz ar to prasība ir pamatota un apmierināma pilnībā.

[6] Izvērojot prasības pieteikumā norādītos faktus kopsakarā ar lietā esošajiem un iztiesāšanas laikā pārbaudītiem pierādījumiem, kurus apelācijas instances tiesa novērtēja atbilstoši Civilprocesa likuma 97.panta prasībām, apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais prāvnieku prasījumu un faktisko apstākļu juridiskā novērtējuma pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un secina, ka prasītājas uzdotie apstākļi, uz kuriem pamatots prasījums, ir izrādījušies par patiesiem, kā rezultātā prasītāja kā cesionāra labā piedzenams cedētais prasījums 2`964,50 EUR.

[7] Apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi identificējusi pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos faktus, proti, starp pusēm pastāv strīds, vai prasītāja ir pienācīgā kārtā paziņojusi par cesiju atbildētājai, kam sekas ir Civillikuma 1804.panta pareiza piemērošana.

Lietā nav strīda un tas netiek apstrīdēts apelācijas sūdzībā, ka SIA „MAGNETO" (iepriekšējais kreditors) piederēja prasījums pret atbildētāju, kā arī SIA „MAGNETO" un prasītāja noslēdza rēķinu finansēšanas līgumu, ar kuru prasītājai tika cedētas prasījuma tiesības pret atbildētāju.

[7.1] Pirmās instances tiesa pareizi nodibināja, ka no lietā esošās e-pasta sarakstes konstatējams, ka prasītāja nosūtīja e-pastu, kurā paziņoja par cesiju un par cesionāra rekvizītiem, atbildētājas darbiniekam, kurš šo e-pastu ir pārsūtījis atbildētājas galvenajai grāmatvedei. Atbildētājas galvenā grāmatvede sazinājās ar prasītāju, norādot, ka nav saņemts paziņojums par SIA „MAGNETO" rēķinu, kuru prasītāja 2019.gada 17.oktobrī nosūtīja *(lietas 40. lapa)*, bet atbildētājas galvenā grāmatvede apstiprināja tā saņemšanu *(lietas 28.-39. lapa)*. Minētie fakti apelācijas sūdzībā nav apstrīdēti.

[7.2] Civillikuma 1804.pants noteic, ka agrākais kreditors, neraugoties uz cesiju, vēl joprojām skaitās par tādu līdz tam laikam, kamēr cesionārs nav dabūjis apmierinājumu no parādnieka, vai nav cēlis pret to prasību, vai vismaz nav tam pienācīgā kārtā par cesiju paziņojis. Līdz tam pašam laikam var arī parādu samaksāt cedentam, kā arī noslēgt ar viņu izlīgumu, un tāpat viņam paliek arī prasības tiesība.

Apelātors apelācijas sūdzībā izvirza iebildumu, ka paziņojums par cesiju netika nosūtīts uz juridisko adresi, līdz ar to nevar atzīt, ka atbildētājai par cesiju tika paziņots.

Apskatītais Civillikuma 1804.pants neizvirza prasības pienācīgam paziņojumam par cesiju. Apelācijas instances tiesa neuzskata, ka pienācīga paziņošana ir aprobežota tikai ar paziņojuma nosūtīšanu uz juridisko adresi. Ar pienācīgu paziņošanu ir jāsaprot darbības plašākā apmērā, jo paziņošanas mērķis ir informēt parādnieku par jauno kreditoru, kuram ir izpildāma saistība.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka izskatāmā lietā prasītāja šo pienākumu ir izpildījusi, jo atbildētājas galvenā grāmatvede bija informēta par cesiju. Atbildētāja laika posmā no 2019.gada 17.oktobra līdz 2019.gada 20.novembrim, t.i., līdz brīdim, kad naudas summa tika pārskaitīta VID, necēla nekādus iebildumus, kā arī nepieprasīja papildus pierādījumus par cesiju.

[7.3] Apelātors apelācijas sūdzībā atsaucas uz Eiropas līgumu tiesību principu 11:303.pantu, kas paredz, ka saņemot paziņojumu par cesiju, parādnieks ir tiesīgs pieprasīt, lai cesionārs saprātīgā laikā sniegtu pietiekamu cesijas pierādījumu. Ja pierādījumi netiek sniegti, parādnieks ir tiesīgs atteikties sniegt cesionāram izpildījumu.

Apelācijas instances tiesa secina, ka atbildētāja ir formāli atsaukusies uz minēto normu, jo pati atbildētāja nav pieprasījusi prasītājai sniegt pierādījumus par cesiju. Tā vietā apelācijas sūdzība satur uz pierādīšanas priekšmetu neattiecināmus apsvērumus, ka pirmās instances tiesa nenoskaidroja, kāpēc atbildētājai būtu / bija pienākums atsaukties uz katru trešās personas atsūtīto elektronisko pasta sūtījumu.

[7.4] Ņemot vērā secinājumus, ka atbildētājai par cesiju pienācīgā kārtā tika paziņots, atbildētājai nebija tiesības saistību pret SIA „MAGNETO" izpildīt Valsts ieņēmuma dienestam. Minētais izriet no apskatītā Civillikuma 1804.panta, kas paredz, ka pēc paziņojuma saņemšanas parādnieks izpildījumu, lai tas būtu spēkā, drīkst veikt tikai attiecībā uz jauno kreditoru.

Šajā jautājumā pirmās instances tiesa pareizi ir atsaukusies uz doktrīnu, proti, kaut arī parādniekam nav jātic jebkuram paziņojumam par cesiju, tomēr, saņemot rakstisku vai mutisku paziņojumu par cesiju, parādnieks vairs nevar samaksāt parādu pirmajam kreditoram *(sk. K.Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. Mācību grāmata.- Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 169. lapa)*.

[8] Apelātors apelācijas sūdzībā izvirza iebildumu, ka ar cesiju ir pasliktināts viņa stāvoklis (Civillikuma 1807.pants), jo izpildīt saistību būs spiests divkāršā apmērā. Apelācijas instances tiesa minēto iebildumu atzīst par nepamatotu, jo nevis ar cesiju ir pasliktināts atbildētāja stāvoklis, bet gan ar atbildētāja paša rīcību, jo ar cesijas paziņošanas brīdi agrākais kreditors (SIA „MAGNETO") par tādu vairs neskaitījās, līdz ar to atbildētājai nebija tiesiska pamata pārskaitīt SIA „MAGNETO" pienākušās summas VID.

[9] Civilprocesa likuma 195.pantu prasītājai ir nosakāmas tiesības saņemt no atbildētājas likumiskos 6% gadā no piedzītās parāda summas par laiku līdz sprieduma izpildei, ņemot vērā Civillikuma 1763.pantā noteikto par to, ka procentu pieaugums apstājas, sasniedzot pamatkapitāla lielumu.

[10] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta b) apakšpunktu prasītāja ir samaksājusi valsts nodevu par parāda piedziņu 353,18 EUR, līdz ar to no atbildētājas par labu prasītājai ir piedzenama samaksātā valsts nodeva 353,18 EUR apmērā. Tāpat no atbildētājas par labu prasītājai ir piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 5,37 EUR.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz sprieduma motīvu daļā norādītajām materiālām tiesību normām un Civilprocesa likuma 430.pantu, 432. – 434. pantiem, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda

apmierināt SIA „Flexidea" prasību pret SIA „Sonora Ekspedīcija" par parāda piedziņu.

Piedzīt no SIA „Sonora Ekspedīcija", reģistrācijas numurs 50003476991, par labu SIA „Flexidea", reģistrācijas numurs 40203061404, pamatparādu 2`964,50 EUR un tiesas izdevumus – valsts nodevu 353,18 EUR, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 5,37 EUR, pavisam kopā piedzenot 3`323,05 EUR. Samaksa veicama SIA „Flexidea" bankas kontā Nr.LV85RTMB0000700801146, AS „Rietumu Banka".

Noteikt SIA „Flexidea", reģistrācijas numurs 40203061404, tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no SIA „Sonora

Ekspedīcija", reģistrācijas numurs 50003476991, likumiskos 6 % (sešus procentus) gadā no kopējās piedzītās summas.

Noteikt atbildētājai termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas un pieejamības dienas tiesas kancelejā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā.

Spriedums sastādīts un pieejams Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas kancelejā 2022.gada 21.novembrī.

Tiesnesis referents	M.Sviķis
Tiesnese	S.Buivide
Tiesnese	I.Grauda

ŠIS DOKUMENTS IR PARAKSTĪTS ELEKTRONISKI AR DROŠU ELEKTRONISKO PARAKSTU UN SATUR LAIKA ZĪMOGU